

Postbank al vanaf de oprichting gedoemd te verdwijnen

Jeroen Bos

In 1987 privatiseerde de overheid de Rijkspostspaarbank en Postgiro onder de naam Postbank. Het werd een bank met de handen op de rug gebonden. Een bank die zo snel mogelijk moest opgaan in een groter concern.

De privatisering werd het begin van een afbraakproces dat dit jaar (2009) zijn sluitstuk beleefde toen ING het merk Postbank uit de markt nam.

En wat heeft de privatisering van destijds opgeleverd, behalve het eenmalig spekken van de schatkist? De klanten zijn hun gratis bankdiensten kwijt. Maar de overheid moest en zou haar banktaak afstoten. Bankieren was geen overheidstaak, vond men. Is het dan niet ironisch dat diezelfde overheid nu weer bijspringt?'

'De geschiedenis van de Postbank herhaalt zich nu in de energiesector en zal straks in het openbaar vervoer gaan spelen', waarschuwt hij. 'Een overheidsdienst wordt geprivatiseerd en uiteindelijk opgeslokt door een internationaal concern, met negatieve gevolgen voor de klanten.'

'De Postbank draaide om gestandaardiseerde processen, met de klanten op afstand. Bij ING wilde men nauwe relaties met klanten en op maat gemaakte producten en diensten. Dat zijn heel verschillende visies op bankieren.'

Geleidelijk verschoof de innovatie van Postbank naar ING. 'Daar werd geïnvesteerd in internationale expansie', zegt Van Engelen. 'De winstgevende Postbank werd een melkkoe van ING.'

Dit jaar verdween het merk Postbank helemaal. Het concern wil één sterk merk hebben: ING. Van Engelen: 'Achteraf lijken het onontkoombare processen, maar er liggen beslissingen aan ten grondslag die ook anders genomen hadden kunnen worden.'